

Lần này thì không đợi tôi giục, Chứng anh kéo tay tôi lật đật chạy theo. Chiếc ô tô chạy chậm rờ rờ trong thoáng mắt, đám trẻ làng đã đuổi kịp. Bốn, năm đứa nhanh chân phóng người bám lấy thành xe, đeo lưng lẳng. Vừa đu người, chúng vừa quay mặt lại cười toe toét.

Một chốc sau, thêm vài đứa nữa phóng lên theo. Có đứa chụp hụt, té đập đầu xuống đường, ôm trán xuýt xoa một hồi rồi lại lồm cồm bò dậy, cà ngắc chạy theo. Trời mưa đất mềm chứ nếu đang mùa nắng, hẳn khối đứa “lỗ mũi ăn trầu” u đầu sứt trán.

Thình lình người đàn ông “kính thưa” ngoảnh cổ lại. Thấy bọn trẻ đeo toòng teng trên thành xe, anh ta hốt hoảng chỗ cái loa về phía sau, hét tướng:

- Xuống! Xuống ngay! Té chết hết cả đám bây giờ!

Chiếc ô tô đang chạy bỗng lừ đừ, ngúc ngoắc rồi đỗ xích lại. Đám trẻ ù té chạy. Mấy ông tướng bám trên thành xe vội vàng phóc xuống, biến vào những ngõ trúc hai bên đường, nhanh như sóc. Tôi và Chứng anh cũng hấp tấp lùi tuốt ra vệ đường, đứng xa xa dòm.

Nhưng khung cảnh chỉ vắng lặng được một chốc. Chiếc ô tô vừa nổ máy và chồm rục rịch, những cái đầu húi cua đã nhanh chóng thò ra từ dây trướng cá và đám tre gai rậm rịch. Và khi chiếc xe đã chạy được một đoạn và người đàn ông ngồi trên xe đã bắt đầu cất giọng ồ ồ “kính thưa bà con cô bác” thì đám trẻ liền túa ra đường và hăm hở rượt theo.

Hồi trưa nghe Chứng em khoe trò “bám thành xe”, tôi tiếc hùi hụi. Nhưng bây giờ, sau khi cùng lũ nhóc trong làng chạy theo chiếc ô tô của gánh hát một hồi, tôi chẳng thấy có gì hấp dẫn trong cái trò trẻ con ngớ ngẩn này.

Cách đây vài tháng, hẳn tôi không có cảm giác lạnh nhạt như thế. Nhưng từ ngày chị Ngà về làng và tôi bắt đầu đem lòng yêu hoa cúc, những